

ZA. Mi. WELPEN

THEMA= ATLANTIS

koen®

Dagboek van een olifant

Beste nabestaanden,

Voortgestuwd in de vaart der volkeren, heb ik als literaire redactie van de Zaterdagmiddaghorde de taak de annalen van het zomerkamp Beverwijk 1991 op te tekenen. Ach, hoe vreselijk is dit alles. Maar het is mijn plicht eenieder van deze historiën te berichten, zodat de verdwaasde die ooit in een onbezonnen moment het plan opvat welpenleiding te worden, zich bezint eer hij begint en zich deze noodkreet herinnert. Bij deze.

Om maar ergens te beginnen met dit verhaal, begin ik bij het begin. Sommige lezertjes zullen denken; 'Bah, wat oubollig, dat doet toch iedereen?' De keus is echter niet ongegrond. Ik bedoel, als ik bij het begin begin, zal de historie beter te volgen zijn. Het overzicht blijft op die manier behouden. Vandaar.

Zaterdag 6 juli 1991

Er was eens een mooie zomerse dag. Men zou denken dat dit een prettige uitgangssituatie is voor een zomerkamp, maar deze zomerse dag was wel erg ontzettend zonnig. Dit verhaal begint (en eindigt, maar dat later) in de nieuwe Boerderij (in aanbouw). Daar was eens koffie in de keuken (in aanbouw), maar daar gaat het niet om. Waar het ook niet om gaat is om het groene petje van Ad. Feit was dat er rond 11.15 uur een kudde welpen, ouders, leiding en bagage richting een toen nog schattig dorpje in een ver land vertrok, waar de bloemetjes bloeiden en de vogeltjes zongen in de welig tierende bomen.

Midden in een eeuwig zingend woud bij dit schattige dorpje stond het kamphuisje van Eucalypta de heks, dat voor de gelegenheid aan voornoemde kudde verhuurd was. Na de nodige opstartproblemen (eten zonder eten en zo) kon het eerste spel de lucht in; de traditionele, oud-Hollandse verkenningsspeurtocht met onmogelijke opdrachten en onbegrijpelijke vragen over het winterpaleis van Tsaar Peter de Derde en de hypothermusa van een evenwijdige omgevingsdriehoek die rechtszijdig cross-variabel was. Gelukkig was die ellende, waar ondergetekende eigenlijk hoofdschuldige aan was, afgelopen na ongeveer een uur. Daarna hadden de welpjes wat vrije tijd, en de leiding dus niet, want als welpen hun vrije tijd besteden, doen ze dat doorgaans met leidinkje pesten. Tot overmaat van ramp gingen we ook nog dineren op het terras. De maaltijd werd gereserveerd door onze kookstaf, hierbij te introduceren: Claus (von Amsberg), Tanja (met twee a's en Yvette (of Ivet, dat is makkelijker). Oplettende lezertjes zullen zich afvragen waaruit die maaltijd dan wel bestond. Een goeie vraag.

Na het diner hebben we gecorveed. Groepje van ondergetekende (alias de Freggles) had weer geluk; wij hadden de taak toegewezen gekregen het servies danig te reinigen. Het afwaswater was erg lekker. Er zat een citroensmaakje aan. Na de afwas was het weer even leidinkje pesten. Daarna werd alweer een spel gedaan (hoewel ik het eigenlijk al welletjes vond); dit spel werd echter danig verstoord door de kookstaf, zodat het toch nog een plezante aangelegenheid werd. Niet te geloven, maar alle ellende was nog niet afgelopen; nog een spel, alsof het allemaal al niet genoeg was. Ondraaglijk zwaar is het olifantenbestaan.

Dit spel heette kopjes-water-spel en scherp-zinnige lezertjes zullen begrijpen dat kopjes en water hierbij van belang zijn. Het is doorgaans echter niet de bedoeling dat het water over welpen en/of leiding gesprenkeld wordt; dit was in casu echter wel het geval, met alle vochtige gevolgen van dien. Gelukkig kwam het laatste programmapunt in zicht: slapen. Mijns inziens is dit punt vervallen, met name voor Martin en ondergetekende, die tot in de vroege uurtjes nog enkele themazaakjes moesten regelen. Ook werd onze nachtrust nog verstoord door ernstige rommelgeluiden, waar geen enkele verklaring voor was. Ook dat nog.

Zondag 7 juli 1991.

Wellicht begrijpelijk dat het humeur van de leiding in deze prille ochtenduurtjes niet om over naar huis te schrijven was. Toch deden we dat na het ontbijt, want ouders willen natuurlijk wel wat terugzien voor hun geld. Na deze verplichting zijn we naar het strand getogen en hebben we gezwommen (in de zee, redactie) en gerommeld (op het strand, red.) Het was erg zonnig en dus was het fijn dat we Martin's zonnetent bij ons hadden, die toen we weggingen al af was. Na beach-brunch, moddergevecht en zandkorrelberekening fietsten we weer terug naar het kamphuis. En daar vonden onze helden een soort zuil, tussen bloedsporen en kledingstukken. Vanwege de bloedsporen besloten we de politie te bellen. De eerlijke vindsters (Jasper, Bob en Tibor) en ondergetekende begaven zich naar een telefooncel, de dichtstbijzijnde wel te verstaan. Nadat de politie van hieruit in kennis was gesteld, besloten we het diner te gaan gebruiken. Dit bestond uit pannenkoeken of zo.

Gelukkig kwam de politie gauw. De geüniformeerde agent en agente namen professioneel de plaats van het misdrijf in ogenschouw, waarna het gerechtelijk vooronderzoek plaatsvond. Het gevonden voorwerp bleek na aanvraag via de radio te zijn ontvreemd uit de kunstcollectie van de beroemde Griekenlanddeskundige, miljonair Baron Beylaerds van Blocklandt, door diens butler en een vriendje. Na allerlei complicaties (handboeien aan welpen die niet meer losgingen en zo) gingen we nog een spel doen; kruisers en vrachtaarders. Het zou te ver voeren om dit hier uiteen te zetten; voor ondergetekende hield het echter in (als Hamburg-haven) een uitgebreide administratie bij te houden van inkomende en uitgaande goederen en ontvangstbewijzen. De administratie werd echter steeds minder omvangrijk, omdat steeds meer vrachtaarders overliepen naar de kruisers. Alsdus stierf het spel een natuurlijke dood, en zo kwam er een einde aan de tweede dag. Hoewel; na het douchen begon het beangstigende geluid dat we de dag ervoor ook hoorden, opnieuw. Wederom was de herkomst (voor de welpen) onduidelijk.

Tot slot evalueerde de leiding nog (in recordtijd) en vervolgens werd de kookstaf beziggehouden met het raadsel van het gouden horloge. Er was namelijk eens een boer en die had drie kippen en twee zoons (een goeie en een slechte) en een gouden horloge. De vraag was nu aan wie de boer het gouden horloge gaf. Het antwoord ligt natuurlijk voor de hand, maar de kookstaf had het na anderhalf uur (echte tijd) nog niet gevonden. Daarom gingen we maar slapen.

Maandag 8 juli 1991.

Ondergetekende had om 7.00 uur 's ochtends ochtendwake. Haha. We stonden om 8.00 uur op. Na een beetje knikknakken gingen we nog ontbijten ook. Dat begon dus goed. Na gedaan te hebben alsof we corvee deden werd het hoog tijd om vliegers te gaan bouwen. Tijdens dit gebeuren hoorden we op het radio-journaal dat er voor de kust van Griekenland grote gedeelten zee droog kwamen te liggen, en dat de geluiden die we zaterdag en zondag hoorden, hiermee in verband stonden. Nadat de leiding de vliegers had gemaakt, gingen de welpen ze uitproberen; maar liefst twee deden het. Bij dit uittesten werden we echter danig gestoord door een groepje vunzige gedochten, die onder het zeewier zaten. De schrik en verbazing (bij de welpen) was echter wederzijds; ook de wezens vluchtten, waarop wij de achtervolging onversaagd inzetten. In hun paniek lieten de wezens een koker vallen, waar een wazig stuk perkament, kaarsen en wierook in zaten. Enkele tekens wezen op een verband met de eerder gevonden zuil. Deze was kennelijk (volgens de tekening) bedoeld om een verzonken eiland onder water te houden. Het perkament was een soort handleiding om een ceremonie uit te voeren die nodig was om het eiland te laten zinken. Ach, hoe spoedig was het moment aangebroken dat we afscheid moesten nemen van onze dierbare Ivet. Ze was na twee dagen al dringend aan vakantie toe, dus verliet ze ons en daarmee dit verhaal. Na de lunch werd een kleine rustpauze ingelast, waarin het programma van die middag kon worden uitgezet; dit was een soort spelletjesspeurtocht. We waren er gauw mee klaar; we hebben de Panters (groepje van Martin) maar laten winnen.

Na dit spel was het Horde Eigen Tijd (H.E.T.); dat wil zeggen dat de welpjes zich leidingloos mogen vermaken. Hierna volgde het diner (je kon merken dat Ivet er niet meer was): andijvieprut. Opmerkelijk genoeg was er hierna corvee.

's Avonds hebben we op veler verzoek kampvuur gehouden; dit gaat met vlammetjes en hout. Gedurende dit gebeuren werden liedjes gezongen die niet voor herhaling in dit blad vatbaar zijn. Nader onderzoek wees uit dat onze onbedorven welpjes deze vunzige teksten geleerd hadden van een naburige gidsengroep. Na het kampvuur volgde nog een verhaal van Tibor en toen was de maandag alweer voorbij (voor de welpen). De leiding ging nog enkele zaken van landsbelang evalueren. Tot grote ontevredenheid van ondergetekende werd het wederom erg laat.

Dinsdag 9 juli 1991.

Vandaag stonden we ook nog erg bijtijds op. Na het ontbijt gingen we met de fiets naar Beverwijk Centraal Station en namen de trein naar Amsterdam. Het is opmerkelijk hoeveel welpen er in een treincoupe passen indien men ook de bagagerekken volledig benut. Vanaf Amsterdam CS namen we lijn 9 naar de Zoo (Artis Natura Magistra). In Artis ging ieder groepje zijnsweegs. Het eerste dier wat het groepje van Tanja en mij wilde zien was de Noord-Europese snoepverkoper, die niet meer in het wild voorkomt. Hierna wilde ons groepje naar de speeltuin en ons voorstel om eens wat dieren te gaan bekijken werd hartelijk uitgelachen. Toch kwamen we onderweg langs enkele diersoorten en wat mij wederom opviel was de gerichtheid van de welpjes op bepaalde onderdelen van deze dieren. Nu vroegen de dieren er eigenlijk wel zelf om: minstens de

helft was parende, en per slot van rekening zie je niet iedere dag parende olifanten, tijgers of vissen. Hoogtepunt was wel de parende miereneters, waarbij bepaalde delen een dermate omvang hadden, dat deze tot grote verbazing en hilariteit bij de door ons onbedorven geachte welpjes leidden. Voor de lunch gingen we ook nog naar het planetarium van Artis; dat was best leuk, maar het duurde wel erg lang. Wee weten nu wel alles over de zestien manen (of waren het er nou 21?) van Jupiter (of was het nou Saturnus?). Na de lunch hebben we nog wat dieren bekeken, maar toen werd het wel weer eens tijd om terug te gaan. De welpen wilden nog ontzettend graag naar het Vakbondsmuseum, maar de leiding verbood dit.

We namen de bekende route terug naar het kamphuisje en daar gingen we na wat geHET eten. Dit keer was dat duidelijk herkenbaar: dit was rijst. Bovendien was dit ook nog lekker. Na het eten kwam de eerder genoemde gidsengroep ons corvee doen voor een snoepje per persoon. Dit vonden wij een zeer gunstige ruil. Ondertussen ontdekten we in de krant van maandag een stukje dat ook over de rommelgeluiden ging. De geluiden werden, zo meldde de krant, veroorzaakt door aardverschuivingen voor de kust van Griekenland, waar grote delen zee droog kwamen te liggen. En toen reed ineens een enorme sportwagen (geruchten gaan dat het een Ferrari was) het terrein op. Een chauffeur met pet (Charles, bleek later) stapte uit en hield de deur open voor niemand minder dan Baron Beylaerds van Blocklandt, miljonair, Griekenland-deskundige en persoonlijk vriend van de Minister-president en eigenaar van de door ons gevonden zuil. Hij was gewaarschuwd door de

politie en had zich zo spoedig mogelijk naar ons toe begeven. De baron vertelde dat hij de zuil gevonden had in Griekenland, tijdens een amateur-expeditie. De zuil was inderdaad bedoeld om een verzonken eiland, te weten Atlantis, onder water te houden. Het volk van Atlantis was een zeer wreed volk en had duizenden jaren geleden oorlog gevoerd met de Grieken. De Grieken hadden, om dit bloeddorstige volk te weerstaan, een magische zuil gebouwd, met daarop een piramide waarvan het puntje van kristal was. Wij hadden echter alleen de zuil gevonden en niet het kristal en de piramide. De zuil was dus kapot en daarom kwam Atlantis weer boven. Dit laatste moest natuurlijk voorkomen worden en de zuil moest dus weer compleet worden, waarna hij volgens het perkament weer samengevoegd kon worden. Aan ons die taak, terwijl de baron met de Minister van Defensie ging overleggen. Hierop vertrok de baron weer. Hij beloofde donderdag terug te komen. Na het vertrek van de baron was het al laat en daarom besloten we slechts een kort spelletje te gaan doen. Dat werd Levend Kwartet. Daarbij is het de bedoeling dat je zo hard en gemeen mogelijk de rommel van andere groepen afpakt om zo vier gelijke prullen bij elkaar te krijgen (bij voorbeeld vier dweilen en vier afwasborstels). De Freggles waren het hardst en gemeenst en wonnen dus. Na dit spel was het alweer welpenbedtijd. De leiding ging echter weer evalueren.

Woensdag 10 juli 1991.

Woensdag, uitslaapdag. We stonden echter al om 10.00 uur op. Na wat geknikknak en de pers te woord te hebben gestaan, doorzochten we de omgeving van de vindplaats van de zuil en ontdekten we een bloedspoor. Hoewel, spoor; om de 100 meter zaten er enkele spatjes op een boom of zo. De oudere welpen vroegen zich af wat dit bloed nou echt was, verf, tomatenketchup of kaarsvet. Alleen bietensap werd niet genoemd. Bij een oude bunker vonden we tenslotte achteloos weggegooid (want het kristal was het kostbaarste) de piramide. Hiermee keerden we terug naar het kamphuis. Na wat rust en brunch gingen we Levend Stratego doen en natuurlijk wonnen de Freggles beide keren, ook al deden ze de eerste keer met de Panters samen (groepje Martin) en de tweede keer met de Lady Hawks (groepje Marco), conclusie: de Bannink Boys (groepje Jeroen) verloren beide keren.

Het diner volgde op deze spelletjes. Het corvee moesten we helaas weer zelf doen. Het eten bestond by the way uit sla (toch?), iets aardappeligs en nog wat visprut en was lekker. Na het corvee wilden onze welpen gaan corveeën bij de gidsen, maar dat hebben wij als goede opvoeders natuurlijk verboden; zoiets doms doe je gewoon niet. Vervolgens was het de beurt aan Levend Risk in geheel vernieuwde versie. Hierna leek de woensdag te zijn afgelopen, maar nee, na een uurtje haalde de leiding de toen al lang slapende welpjes weer uit bed en verveelde ze met een nachtspel, te weten Dodende Straal. Dit is iets minder agressief dan de naam suggereert.

Het gaat nl. als volgt; de welpjes lopen door het bos van de ene lamp naar een andere, waar snoepjes liggen. Tussen beide lampen zit leiding met zaklantaarntjes te schreeuwen dat de schaapjes van kinderen moeten sluipen en dat ze, omdat ze bescheten zijn, terug moeten naar de eerste lamp. Als de leiding dan uitgeschreeuwd is, lopen de welpjes weer door naar de snoepjeslamp. Na dit enige spel was de woensdag gelukkig wel afgelopen (voor de welpjes). De leiding ging echter nog evalueren en had nog enig andere, tamelijk vnzige bezigheden die pas de volgende dag duidelijk zouden worden. Tot dan verhulde de nacht de wereld en vielen dunne manestralen door het beloverde woud.

Donderdag 11 juli 1991.

Toen we 's ochtends opstonden (wakker worden kon je het niet meer noemen) ontdekten we dat de zuil verdwenen was, in plaats daarvan lagen er hoopjes en hopen zeewier met lekkere luchten. Na een eenvoudig doch voedzaam ontbijt, tijdens welke Marcha op visite kwam, besloten we de zuil op te sporen. Na een korte zeewierspeurtocht ontdekten we dat deze begraven was en het was een hoop werk om hem weer uit te graven (het ingraven zal ook wel een karwei zijn geweest). Na het uitgraven gingen we naar het strand, met de fiets, want het weer was wel erg tropisch. Na dit zandige programmadeel gingen we weer terug naar het hutje om te dineren. Tijdens het corvee reed de bolide van de baron weer het terrein op. Hij informeerde naar onze vorderingen en vertelde dat hij een brief had ontvangen van zijn butler.

Daarin eiste zijn knecht f 50.000,-- losgeld voor het nog ontbrekende onderdeel van de zuil - het puntje van de piramide. Dit was het onderdeel dat hij na de ruzie met zijn handlanger had meegenomen. Tijdens het bezoek van de baron (en Charles, de chauffeur natuurlijk) kwam de beheerder van het kamp-huisje nog langs met een proces-verbaal van de politie; het vriendje van de butler was reeds gearresteerd. Dit deed echter niets af aan ons f 50.000,-- grote probleem, want de butler zelf was nog op vrije voeten. Want ook de baron had niet zoveel contanten. Doch toen herinnerde een van onze welpjes zich het foeffe dat we twee jaar terug op het Egypte-kamp hadden gebruikt; het Bondsspaarbankgeld-automatentestgeld was uiterst geschikt om in het losgeldkoffertje te doen. Aldus werd besloten. De baron verliet ons hierop weer, ons volledig vertrouwend en niet veel later moest ik het strijdtoneel verlaten in verband met een tentamen in Nijmegen. Oplettende lezertjes zullen nu denken/hopen (indien er in dit stadium van het verhaal nog oplettende lerzertjes zijn) dat het verhaal hiermee afgelopen is. Maar nee, uit betrouwbare bron heb ik vernomen dat er diezelfde avond nog Levend Stratego is gespeeld. Verder heb ik vernomen dat men op

Vrijdag 12 juli 1991

om 9.00 uur is opgestaan en men in groepjes drama's voor de bonte avond heeft voorbereid. Daarna zijn de welpjes met de fiets naar de stad gegaan. Daar heeft ook de losgeldruil plaatsgevonden, waarbij men de snode butler bijna te pakken had. In ieder geval hadden we het piramidepuntje terug.

Tijdens het laatste avondmaal op kamp was ondergetekende alweer terug, dus zijn de verdere historiën uit eerste hand. Na het eten was het tijd om de ceremonie uit te voeren om Atlantis weer te laten zakken, een ceremonie die beschreven was in de maandag gevonden papyrus. De ceremonie verliep niet helemaal zoals de bedoeling was, bijvoorbeeld zonder rook en licht, maar het geluid van een dalend Atlantis was wel te horen en daar ging het om. Na afloop dicussieerden de oudere welpen over wat er nu precies fout ging, kortsluiting, de bedrading verkeerd aangesloten, enzovoort. In ieder geval was er kampvuur met de eerder voorbereide drama's, die bijna alle over Atlanis gingen. Om Martin tevreden te stellen deed de leiding nog 'Jantje is ziek'. En toen kwam 'Meneer Kakker' zoals de baron in de volksmond genoemd werd, incognito langs (met zonnebril, in de auto van de huishoudster) om naar de afloop te informeren. Als dank voor al onze moeite schonk hij ons de zuil. En daarmee kwamen we aan het einde van een bewogen week, waarin wij Nederland maar weer eens gered hebben. Mij rest nog de beschrijving van Zaterdag 13 juli 1991.

We stonden vroeg op en ontbeten rap. Daarna was het zaak het gebouwtje grondig te desinfecteren, gezien de sterk verontreinigde toestand waarin het zich bevond. Bovendien diende de bagage in de inmiddels gearriveerde auto's en vrachtwagen te worden gestouwd. Toen dit geschied was namen we afscheid van de beheerder en keerden terug naar Woerden.

Daar aangekomen op de nieuwe Boerderij (in
aanbouw) namen de welpjes (nou ja, sommigen)
afschied van de leiding en verlieten het
terrein en daarmee dit verhaal. En nadat de
leiding een beetje opgeruimd had en koffie
had gedronken in de keuken (in aanbouw)
verliet ook de leiding het bouwsel en daarmee
dit verhaal. Dan hebben we dus een probleem,
zullen oplettende lezertjes opmerken. Want
als iedereen het verhaal verlaat, is er geen
verhaal meer. Daarom kan ik er maar beter mee
ophouden.

De literaire redactie
van SAPP (Saturday
Afternoon Promotion
Productions), namens
deze,

Zijne Olifant.

+